

Ὅταν ἰδῆς πῶς κ' ἡ κορφή τοῦ μεγάλου Παλατιοῦ
μέσ' ὅτῃς ἔνοιας τῆς τῆς ἄλλαις ἔχει κ' ἔνοια τοῦ σπητιοῦ.

Ὅταν βλέπῃς καὶ τὸν Ἄθρον
τὸν λαὸν νὰ προσκαλῆ,
καὶ σὲ τοῦτον νὰ λαλή
μὲ θερμῆς ἀγάπης πόνο.

Ὅταν δὲν συγκινήσαι
μὲ ῥητορείαν κλάνης,
κ' ὅσο μικρὸς κ' ἂν εἴσαι
τὸ δίχηρο σου δειχνάινεις.

Ὅταν καὶ σ' ἐὰν κοπέλια τὸν ἰσχυρὸν δὲν τρέμῃς,
κ' ἔσταν ἰδῆς ἡ Θέμις
πῶς ἔχει, Περιωλέτο, μὰ ζυγαρὰ μονάγα
γὰ' μὲ καὶ σὲ τὸν χάχα.

Ὅταν βλέπῃς πῶς κ' ἀπὴ
δὲν σὲ τρέβει σ' ἐὰν κἀνάσῃ,
κ' εἶναι Θέμις ῥηλευτὴ
καὶ τοῦ κράτους τὸ καμάρη.

Ὅταν βλέπῃς, Περιωλέτο, πῶς κανένα δὲν σου φρονεῖ
καὶ μὲ μάρμαρα σ' ἴτην Κορώτη,
κ' ἔσταν βλέπῃς ἀνελάσιτος πῶς τὰ χρήματα τὰ σὰ
μένουν σ' ἐὰν πογγί σου μέσα,
μὲ μνησοῦ καὶ μὴ λησμονεῖ τὸν φύλληνα Πασοῦ
μὲ τὴν κόκκινη τὴν φέσα.

Ὅταν καμμά φορὰ τὸν πονηρῶν τὸ σιμῆος
κατάρῃς νὰ τὸ θροῦνουν ἀπὸ τὰ Πρωτανεῖα,
καθὼς τὸν Ἡδωνῶν ὁ βασιλεὺς ἐκείνος
ἐδίωκε τὰς Βάσιος ἐν ἱεῖρᾷ νᾶντα.

Ὅταν τοὺς παραιοὺς δὲν βλέπῃς σὺν μανάρια
καὶ σὲ μεγάλου δένδρου πολυφύλλα κλωνάρια
ἰδῆς τὸν Ἐσπεριδὸν τὰ ἄλλα τὰ ἡρόσθ,
ἀφερμὴ νὰ φωνάζῃς σ' ὅταν τοῦτο τὸν Πασοῦ.

Ὅταν σφρηγῶντα βλέπῃς καὶν, ποὺ δὲν εὐφραῖα,
ὅταν προσεπνεῖς Ὀλέμιον κορφέας,
κ' ἀπὸ τὸν Πατριάρχη διαβαῖν κ' τὸν Γήγα
χωρὶς κανένα φόβο πῶς φάσκελα θὰ φῆς.

Ὅταν δὲν θὰ τρομάξῃς μὲ δὸν Κιχῶταν κτύκου,
μήτε μὲ πεινασμένους κομμάτιον Κανὶβαλιου,
κ' ἔσταν σ' ὅταν Ἀλεξάνδρον τοὺς πεποφόρους ἴππους
ἰδῆς χιονοκτύπους τοὺς πόθους τοὺς μεγάλους.

Ὅταν πῶσις πρὸ διατύλου
ἰδικούς μας κ' ἄλλοφίλους
κάθε τόσο γὰ κιντᾶς
καὶ γὰ τούτους νὰ ρωτᾶς.

Ὅταν καὶ τὸν Θεοδόη τὸν ἰδῆς νὰ διαφλέγῃ
τὴν μεταβιθῆσιον κλάσιον,
καὶ ψακτὴν λαμβάνειν στάσιον
ἀρεμιάνιος νὰ κράβησις τὸν Ἡρακλέα φέγει.

Κ' ἂν ἰδῆς μὲ τοὺς καιροὺς
ἐρῶσις ἀπερῶσις,
κ' ἔλασάνικας χορσὺς
καρθεγᾶς Ἑλληνικῆς.

Κ' ὅπότεν διαμπερᾶς καὶ σὺ τὰ πρόφα καὶ τὰ θέλια
δὲν τὰ περῶς βιφῆσις.

ἀφερμ, Περιωλέτο μου, σ' ὅταν τοῦτοκ τὸν φιλλήνα
ἐσφῶνῃς σφρηγῆσις.

**Κ' ὅταν Περιωλέτο λέει πολλὰ
εἰς τὸν Σαφῆ τὸν Τουρκαλά.**

Π:— Τώρα καταλαβαῖν κ' ἄγῶ, βρε Φασούλη,
πῶς δὲν μοὺ λῆς ἀστεία,
καὶ πῶς εὐχαριστία
σ' ὅταν τοῦτοκ Στρατηλάτην ἀρεμῆσαι πολλή.

Ἄκουε νὰ φωνάζουνη τὸν Σαφῆ λησμονεῖ
κ' ἔμπροσθ τὸν κλίνε γόνυ,
καὶ μέσα σ' ἴτην Ἀθήνα
τὸ φέει τοῦ προσκῶνα.

Δέξου τὸ λοιπὸν τροπάρι
κ' ἀπὸ μὲ τὸν ποικιλάρη.

Ἐσὺ μ' ἔκανες κ' ἔμῃσι τὸν τεμῆλη, τὸν ἀργό,
νὰ κινουμα, νὰ σφρηγῶ,
καὶ νὰ πάω σ' ὅταν Παλάτι μὲ φρονιματα τρανά,
κ' εἶδα καὶ τὸν Βασίληά μας σ' ὅταν ἐξώστη μὲ λινά.

Πρόσεχε, Πασοῦ μεγάλη,
καὶ μὲγαλὸ καὶ γνῶσις βάλῃ
σ' ὅταν Ῥωμαῖο κερὰ,
ποῦνα σὲ μὲγαλὸ χάλι.

Κ' ἂν ἰδῆς νὰ ἐκαλοθουμῆ
σὺν καὶ πρώτα χλιαροί,
κ' ἂν ἰδῆς νὰ κομῆθουμῆ
μὲ τὸν ἴστυ τὸν βαρὸ,
μὴ παρακαλῶ σ' ἐπὶ
ἐμπροσθὰ μας ἀπαθή.

Κ' ἂν ἐξαιφῆς κ' ἀνελάσιτος σ' ἀμαρτῆσ' ἡ προκοπή,
κ' ἂν, φρεοῖτε τοελεπή,
μὰς εἰποῦν ἀπὸ παντοῦ
μὲλόφα καὶ γιανγῆς δίκτου.

Ἐλα πάλι ραῖνῆς μὰς
βρολις μὰς καὶ κλάσθησις μὰς.
Τὰ ραῖσιματα θὰ διῶσου
ἀριλότιμον σιγῆ,
κ' ἡ κλωτσιὰς σου θὰ μὰς σφρηγῶν
πρὸς ἐπαγγελίας γῆν.

Εἰς τὸν Σαφῆ Πασοῦ τιμῆ,
θερμὸν εὐχαριστήριον,
τοῦ πρέκει μὴ προσημ
μ' ἐμπροσθὰ σ' ὅταν Βουλετυτήριον.

Κύτταξέ τὸν, Φασούλη,
πῶς κλάνας ἔδῳ τριγῶ...
μὲ σιμόνε, μοὺ μῆσις,
καὶ μοὺ λέει νὰ σὲ δεῖρο.

Καὶ κερῶσις σιουλιὰς,
μ' ἄλλους λόγους ἄγγελλας.

Τοῦ Γιώτα τοῦ Πεδίου Μούσα Κυπριασῆ,
γλυκύστομη, γενναία, καὶ πατριωτικῆ.

Ἐργᾶτις νέον φέλλον σημαντικὸν ἐν ὄρω...
τὸ Κέντρον τὸν ἐκδίδει τὸν Ἐργᾶτων σ' ὅταν Βῶλο.